

Kansakuntien toivo

”Niin kansat tulevat sinun valosi luo ja kuninkaat sinun aamunkoittoosi.” (Jes. 60:3.)

Avaintekstit:

Jes. 59;
Jes. 59:15-21;
Jes. 60:1, 2;
Jes. 61;
Jes. 61:2.

Meidän täytyy oppia Kristuksen koulussa. Mikään muu kuin hänen vanhurskautensa ei pysty oikeuttamaan meitä saamaan ainoatakaan armon liiton siunausta. Olemme kauan toivoneet ja koettaneet saada näitä siunauksia, mutta emme ole saaneet niitä, koska olemme hellineet ajatusta, että voimme itse tehdä jotakin tullaksemme arvollisiksi saamaan ne. Emme ole luopuneet itsestämme ja uskoneet, että Jeesus on elävä Vapahtaja. Emme saa ajatella, että omat ansiomme ja avumme pelastavat meidät, sillä Kristuksen armo on pelastuksemme ainoa toivo. Herra on profeettansa välityksellä luvannut: ’Jumalaton hyljätköön tiensä ja väärintekijä ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, sillä hänellä on paljon anteeksiantamusta’ (Jes. 55:7). Meidän täytyy uskoa tämä lupaus sellaisenaan emmekä saa pitää tunnetta uskona. Kun turvaudumme Jumalaan täydellisesti ja kun luotamme Jeesuksen ansioihin syntejä anteeksi antavana Vapahtajana, tulemme saamaan kaiken kaipaamamme avun.” (2Ta 88, 89.)

Tällä viikolla saamme nähdä, miten profeetta Jesajan kirjoitukset edelleen valottavat tätä suurta totuutta.

**SYNNIN
VAIKU-
TUKSET
(JES. 59)**

Kansa kysyi Jumalalta: ”Miksi sinä et huomaa, kuinka me paastoamme? Etkö näe, kuinka me kuritamme itseämme?” (Jes. 58:3.)

Jes. 59:1 antaa ymmärtää, että kansan mielessä on muitakin kysymyksiä, jotka kuuluvat tähän tapaan: ”Miksi kutsumme Herran kättä pelastamaan meitä, kun hän ei kerran tarjoa kätensä apua? Miksi huudamme hänen puoleensa, kun hän ei meitä kuule?” Jesaja vastaa, että Jumala kykenee pelastamaan ja kuulee (Jes. 59:1). Se, miksi hän ei näin tee, on asia erikseen.

Lue Jes. 59:2. Miten jae vastaa edellisen jakeen (Jes. 59:1) taustalla piilevään kysymykseen?

Jumala valitsee olla piittaamatta kansastaan, ei siksi, että se olisi hänen tahtonsa, vaan koska ”teidän rikkomuksenne erottavat teidät Jumalastanne” (Jes. 59:2). Tässä on yksi Raamatun selkeimmistä lausunnoista koskien sitä, miten synti vaikuttaa Jumalan ja ihmisen väliseen suhteeseen. Jesaja käyttääkin koko loppu luvun (59. luku) selventääkseen tätä asiaa, joka on ollut nähtävissä koko ihmiskunnan historian ajan: synti voi tuhota suhteemme Herraan ja johtaa iankaikkiseen tuhoomme, ei siksi, että synti ajaisi Jumalan pois meidän luotamme, vaan siksi, että se ajaa meidät pois Jumalan luota.

Lue 1. Moos. 3:8. Miten tämä esimerkki valottaa yllä olevassa kappaleessa kuvattua periaatetta?

Synti on Jumalan hylkäämistä, hänen luotaan pois kääntymistä. Synnin tekeminen ruokkii itse itseään, koska se on kääntymistä pois Jumalan luota, ja teon seuraus saa syntisen kääntymään pois Herrasta entistä enemmän. Synti erottaa meidät Jumalasta, ei siksi, etteikö Jumala kurkottaisi syntisen puoleen (koko Raamattuhan on lähestulkoon yksinomaan kertomusta siitä, miten Jumala pyrkii pelastamaan syntisiä), vaan siksi, että synti saa meidät torjumaan hänen aloitteensa. Siksi on tärkeää, ettemme siedä minkäänlaista syntiä elämässämme.

Millä tavoin olet todellisuudessa saanut maistaa sitä, että synti erottaa meidät Jumalasta? Mikä on kokemuksesi mukaan ainoa ratkaisu ongelmaan?

**KUKA ON
SAANUT
ANTEEKSI?
(JES. 59:15-21)**

Jes. 59 esittää hätkähdyttävän kuvan synnin ongelmasta. Onneksi Raamattu kertoo myös lunastustoivosta.

Kaikki ovat tehneet syntiä (Room. 3:9-20, 23), joten sen perusteella ei voida tehdä minkäänlaista erottelua (Room. 3:22). Lunastus ei voi siis perustua synnittömyyteen; sen täytyy perustua anteeksiantoon (Jer. 31:34). Se onkin lahja.

Lue Room. 3:21-24. Mitä toivoa ne antavat meille?

Monet ajattelevat, että tuomiolla kysytään: "Kuka on tehnyt syntiä?" Tämä on kuitenkin kysymys, jota siellä ei tarvitse esittää, sillä kaikki ovat tehneet syntiä. Sen sijaan kysymys kuuluu: "Kuka on saanut anteeksi?" Jumala on oikeudenmukainen vanhurskauttaessaan "sen, joka uskoo Jeesukseen" (Room. 3:26). Ratkaiseva tekijä tuomiolla tulee olemaan se, onko ihminen vastaanottanut anteeksiannon ja ottaako hän sitä jatkuvasti vastaan uskomalla Jeesukseen.

On totta, että meidät tuomitaan tekojemme perusteella, mutta ei siinä mielessä, että teot voisivat meitä pelastaa. Jos näin olisi, usko olisi turhaa (Room. 4:14). Sen sijaan tekemme osoittavat, olemmeko todella pelastettuja (Jaak. 2:18).

Mikseivät teot voi pelastaa meitä sen paremmin nyt kuin tuomiollakaan? Ks. Room. 3:20, 23.

On liian myöhäistä sille, että hyvät teot tai kuuliaisuus laille voisivat lunastaa ketään. Lain tehtävä synnin täyttämässä maailmassa ei ole pelastaa, vaan osoittaa syntiä. Sen sijaan "rakkautena vaikuttava usko" (Gal. 5:6) - rakkaus, jonka Jumalan Henki vuodattaa sydämeen (Room. 5:5) - osoittaa, että ihmisellä on elävä usko Jeesukseen (ks. Jaak. 2:26).

Teot ovat ulkoinen ilmaus ihmisessä vaikuttavasta pelastavasta uskosta. Aidossa kristillisessä kokemuksessa usko ilmaistaan päivittäisenä sitoutumisena Herraan, mikä puolestaan näkyy kuuliaisuutena laille. Tuomiolla Jumala käyttää tekoja todistuksena luoduille olennoilleen, jotka eivät pysty lukemaan uskon ajatuksia samalla tavoin kuin hän. Kääntyneen ihmisen kohdalla vain teot kääntymisen jälkeen, jolloin elämässä vaikutti Kristuksen ja Pyhän Hengen voima, ovat merkityksellisiä tuomiolla. Ennen kääntymystä vietetty synnin elämä on jo pesty pois Karitsan verellä (ks. Room. 6).

**MAAILMAN-
LAAJUINEN
VETOOMUS
(JES. 60:1, 2)**

Mistä Jes. 60:1, 2 puhuu? Mitä toivoa jakeet antavat?

Jes. 60:1, 2 meille kuvataan, miten Jumala lunastaa kansansa pakkosiirtolaisuuden jälkeen. Tämän kuvaamiseen hän käyttää kielikuvia Jumalan luomasta valosta, joka kirkastaa pimeyden ja osoittaa lopullista täyttymystä kohden, joka tulee pelastuksesta Kristuksessa.

Kenen valon luo ihmiset tulevat Jes. 60:3 mukaan?

Heprean kielen feminiininen yksikkömuoto (ks. myös Jes. 60:1, 2) kertoo, että kyseessä on naiseksi elollistettu "Siion", joka on mainittu myös edellisen luvun lopussa (Jes. 59:20). Niinpä pimeydessä elävät ihmiset tulevat Siioniin. Heitä vetää sinne Jumalan kirkkauden valo, joka on noussut heidän ylleen (Jes. 60:2). "Siionia kutsutaan astumaan sille varattuun valoon ja sitten tarkkailemaan ja ottamaan vastaan kansoja, jotka kokoontuvat saman valon äärelle." – J. Alec Motyer: *The Prophecy of Isaiah: An Introduction and Commentary*, s. 494. Vaikka Siion on Jerusalemin, paino on enemmän ihmisissä kuin kaupungin fyysisessä sijainnissa.

Loput Jes. 60. luvusta jatkavat jakeissa 1–3 esitellyn teeman kehittelyä: Maailman ihmiset tuntevat vetoa Jerusalemiin, joka on siunattu Jumalan läsnäolon kirkkauden tähden.

Miten tätä profetiaa voi verrata Jumalan liittolupaukseen Abrahamille? 1. Moos. 12:2, 3.

Jumalalla oli yleismaailmallinen tarkoitusperä mielessään hänen valitessaan Abrahamin ja tämän jälkeläiset: Abrahamin kautta kaikki maailman sukukunnat tulisivat siunatuiksi (1. Moos. 12:3; 1. Moos. 18:18; 1. Moos. 22:18). Hänen kauttaan koko ihmiskunta pääsisi liittoon Jumalan kanssa.

Jesaja pyrki tuomaan kansaa takaisin heidän muinaiseen, yleismaailmalliseen kutsumukseensa. Todellisen Jumalan edustajina he olivat vastuussa paitsi itsestään myös maailmasta. Heidän tuli toivottaa tervetulleiksi muukalaiset, jotka etsivät Jumalaa (ks. Jes. 56:3–8), sillä hänen temppeleinsä tuli olla "huone, jossa kaikki kansat saavat rukoilla" (Jes. 56:7).

HERRAN RIEMUVUOSI

(JES. 61:2)

Kuka puhuu Jes. 61:1?

Jumalan Henki on tämän voidellun henkilön päällä; hän on siis jonkinlainen messias tai jopa itse Messias. Hänen tehtävänä on ilmoittaa köyhille hyvä sanoma, parantaa ne, joiden mieli on murtunut, julistaa vangituille vapautusta ja kahlituille kahleiden kirpoamista (Jes. 61:1). Keneltä tämä kuulostaa? Vrt. Jes. 42:1-7, missä Jumalan palvelijaa kuvaillaan samantapaisin sanoin.

Jes. 61:2 puhuu Herran riemuvuodesta/Herran suosion vuodesta (RK 2012). Messias, Daavidin sukulinjan voideltu Kuningas ja Vapauttaja, julistaa erityistä jumalallisen suosion vuotta julistaessaan vapautusta. Vrt. 3. Moos. 25:10, jossa Jumala käskää israelilaisten julistaa vapautusta pyhitetyksi määrättyinä viidentenäkympmentenä vuotena: "Se vuosi on riemuvuosi. Silloin jokainen maansa menettänyt saa sen jälleen haltuunsa ja jokainen orjaksi myyty saa palata sukunsa luo." Ne, jotka olivat pakon edessä joutuneet myymään perintömaansa tai itsensä orjiksi toiselle (3. Moos. 25:25-55) saisivat maansa ja vapautensa takaisin. Riemuvuosi alkoi torviin puhaltamisella suurena sovituspäivänä (3. Moos. 25:9), kuten Jes. 58. luvun yhteydessä jo totesimme.

Vaikka Jes. 61:2 mainitsema "Herran suosion vuosi" (RK 2012) on eräänlainen riemuvuosi, se ei ole pelkästään 3. Moos. 25. luvun ohjeiden noudattamista. Tämän vuoden ilmoittaa itse Messias, Kuningas, paljastaessaan itsensä siinä vapautus- ja ennallistamistyössä, jota hän tekee. Tässä on jotakin vastaavaa kuin joidenkin muinaisten Mesopotamian kuninkaiden tavassa edistää yhteiskunnallista hyvyttä julistamalla velkojen anteeksianto hallituskautensa alkuvuosina. Messiaan työ ulottuu pidemmälle kuin 3. Moos. 25. luvun laki. Hän paitsi julistaa vangeille vapautusta myös sitoo särkyneet sydämet (RK 2012/VKR), lohduttaa murheellisia ja eheyttää heidät (Jes. 61:1-11). Herran suosion vuoden julistamisen lisäksi hän juhlistaa "meidän Jumalamme kostonpäivää" (Jes. 61:2, RK 2012/VKR).

Lue Luuk. 4:16-21. Millä tavoin Jeesuksen työ oli enustuksen täyttymys? Mitä niistä Jes. 61:1-3 mainitsemista asioista, joita Messias tekee, meidänkin tulisi omalla rajoittuneella kyvyllämme tehdä? Miten voimme toteuttaa Messiaan esimerkkiä?

JUMALAMME KOSTON- PÄIVÄ

(JES. 61:2,
RK 2012/VKR)

Miksi Messias julistaa Jes. 61. luvun hyvien uutisten lomassa Jumalan kostonpäivää? Milloin profetia täyttyy?

Jeesus, Messias, luki Jesajan kirjaa kohtaan ”julistamaan Herran riemuvuotta” asti (Jes. 61:2; Luuk. 4:19). Sitten hän pyhäytyi ja sanoi: ”Tänään, teidän kuultenne, on tämä kirjoitus käynyt toteen.” (Luuk. 4:21.) Hän tietoisesti vältti lukemasta eteenpäin sanoja: ”meidän Jumalamme kostonpäivää” (Jes. 61:2, RK 2012/VKR). Vaikka hän vapauden ja lohdutuksen tuojana oli työnsä kautta juuri alkamassa vapauttaa vankeja Paholaisen tyrannian alta, kostonpäivä ei ollut vielä käsillä. Matt. 24. luvussa (vrt. Mark. 13, Luuk. 14) Jeesus ennusti opeustlapsilleen, että Jumalan tuomiot tulisivat tulevaisuudessa.

Jes. 61 mainitulla Jumalan kostonpäivällä tarkoitetaan suurta ja pelottavaa Herran päivää (Joel 3:4; Mal. 3:23), joka toteutuu Kristuksen tullessa toisen kerran vapauttamaan maailman epäoikeudenmukaisuuden vallasta kukistamalla vihollisensa ja päästämällä sorretun kansansa jäännöksen vapaaksi (Ilm. 19; vrt. Dan. 2:44, 45). Vaikka Kristus ilmoitti Herran riemuvuoden alkaneeksi, sen huippukohta saavutetaan hänen toisessa tulemisessaan.

Miten sovitat yhteen käsitteet rakastavasta Jumalasta ja kosta lupaavasta Jumalasta? Ovatko ajatukset yhteensopimattomia? Vai ymmärrätkö koston rakkauten ilmaisuna?

Vaikka Jeesus kehotti kääntämään toisen posken (Matt. 5:39), muualla hän selkeästi ilmoittaa, että oikeus tulee täyttymään ja rangaistukset tullaan jakamaan (Matt. 8:12). Vaikka Paavali käskää katsoa, ”ettei kukaan maksa pahaa pahalla” (1. Tess. 5:15), hän sanoi myös, että kun Herra tulee taivaasta tulenlieskojen keskellä, hän ”rankaisee niitä, jotka eivät tunne Jumalaa” (2. Tess. 1:8).

Ero on siinä, että Herra yksin voi toteuttaa yhtä aikaa sekä oikeudenmukaisuuden että koston täysin puolueettomalla tavalla. Inhimillinen oikeus ja kosto tulevat kaikkine inhimillisine virheineen ja epäjohtonmukaisuuksineen. Jumalan oikeus ei sisällä tällaisia rajoitteita.

KERTAUS

Lisäaineistoa: Katso myös Ellen White, *Alfa ja omega*, osa 1, s. 355–357 tai *Patriarkat ja profeetat*, s. 356–358 sekä *Alfa ja omega*, osa 4, s. 194–201 *Aikakausien Toivo*, s. 213–220 tai *Rakkaudella Isältä*, s. 167–172.

”Jeesus seiso i heidän edessään itseään koskevien ennustusten elävänä tulkitsijana. Selittäen lukemansa sanat hän puhui Messiaasta, joka poistaisi sorrettujen ikeen, vapauttaisi vangit, parantaisi sairaat, antaisi sokeille näön ja ilmaisi maailmalle totuuden valon. Hänen vaikuttava esitystapansa ja hänen sanojensa ihmeellinen merkitys valtasivat kuulijat tavalla, jollaista he eivät olleet koskaan kokeneet. Jumalallisen voiman virta mursi kaikki esteet, ja Mooseksen lailla saivat hekin katsella Näkymätöntä. Pyhän Hengen tehdessä työtään heidän sydämessään he vastasivat hartain amen- ja ylistyshuudoin.” (4AO 195.)

”Jumalan kostonpäivä tulee - hänen vihansa vimman päivä. Kuka kestää hänen tulemisensa päivänä? Ihmiset ovat kovettaneet sydämensä Jumalan Henkeä vastaan, mutta hänen vihansa nuolet lävistävät sydämet, joihin Hengen vaakuituksen nuolet eivät pystyneet. Jumala ei nouse käsittelemään syntisten asiaa paljoa ennen tätä. Suojaako väärä paimen synnintekijää tuona päivänä? Voiko se, joka kulki joukon mukana tottelemattomuuden teitä, saada vapautuksen? Tekeekö kenestäkään syytöntä hänen suosionsa tai kannattajalukunsa? Nämä ovat kysymyksiä, joita varomattomien ja välinpitämättömien tulee pohtia ja ratkaista omalla kohdallaan.” (FW 33.)

Keskustelunaihe:

Eräs adventistipastori kertoi, että hänen suurin ongelmansa Jumalan työssä on se, että seurakunnassa on paljon sellaisia jäseniä, jotka eivät halua toisten liittyvän heihin, vaan haluavat pysyä heistä erossa. Miten ”kristityt” voivat viedä rakkautta, toivoa ja hyviä uutisia Kristuksen valtakunnasta kaikkeen maailmaan niin, että toisilla olisi mahdollisuus pelastua ennen kuin loppu tulee (Matt. 24:14), jos he eivät halua hyväksyä joukkoonsa edes niitä, jotka omaehtoisesti hakeutuvat seurakunnan pariin?